

KŘÍDLOČKY

Ursula K. Le Guinová

Ilustroval S. D. Schindler

(KŘÍDLOČKY)

CATWINGS – Text © 1988 by **Ursula K. Le Guin**

CATWINGS – Illustrations © 1988 by **S. D. Schindler**

Published by arrangement with **Kristin Olson Literary Agency s.r.o.** and Ginger Clark Literary, LLC.

(KŘÍDLOČKY SE VRACÍ)

CATWINGS RETURN– Text © 1989 by **Ursula K. Le Guin**

CATWINGS RETURN – Illustrations © 1989 by **S. D. Schindler**

Published by arrangement with **Kristin Olson Literary Agency s.r.o.** and Ginger Clark Literary, LLC.

(ÚŽASNÝ ALEXANDR A KŘÍDLOČKY)

WONDERFUL ALEXANDER AND THE CATWINGS

– Text © 1994 by **Ursula K. Le Guin Literary Trust**

WONDERFUL ALEXANDER AND THE CATWINGS

– Illustrations © 1994 by **S. D. Schindler**

Published by arrangement with **Kristin Olson Literary Agency s.r.o.** and Ginger Clark Literary, LLC.

(JANA UŽ JE VELKÁ)

JANE ON HER OWN – Text © 1999 by **Ursula K. Le Guin Literary Trust**

JANE ON HER OWN – Illustrations © 1999 by **S. D. Schindler**

Published by arrangement with **Kristin Olson Literary Agency s.r.o.** and Ginger Clark Literary, LLC.

The moral rights of the author have been asserted.

Czech edition © 2024 Gnóm! – Jakub Němeček

Translation © Jakub Němeček

Cover art © S. D. Schindler

Photo © Courtesy Euan Monaghan/Structo
and S. D. Schindler's archive

První české vydání. First Czech edition.

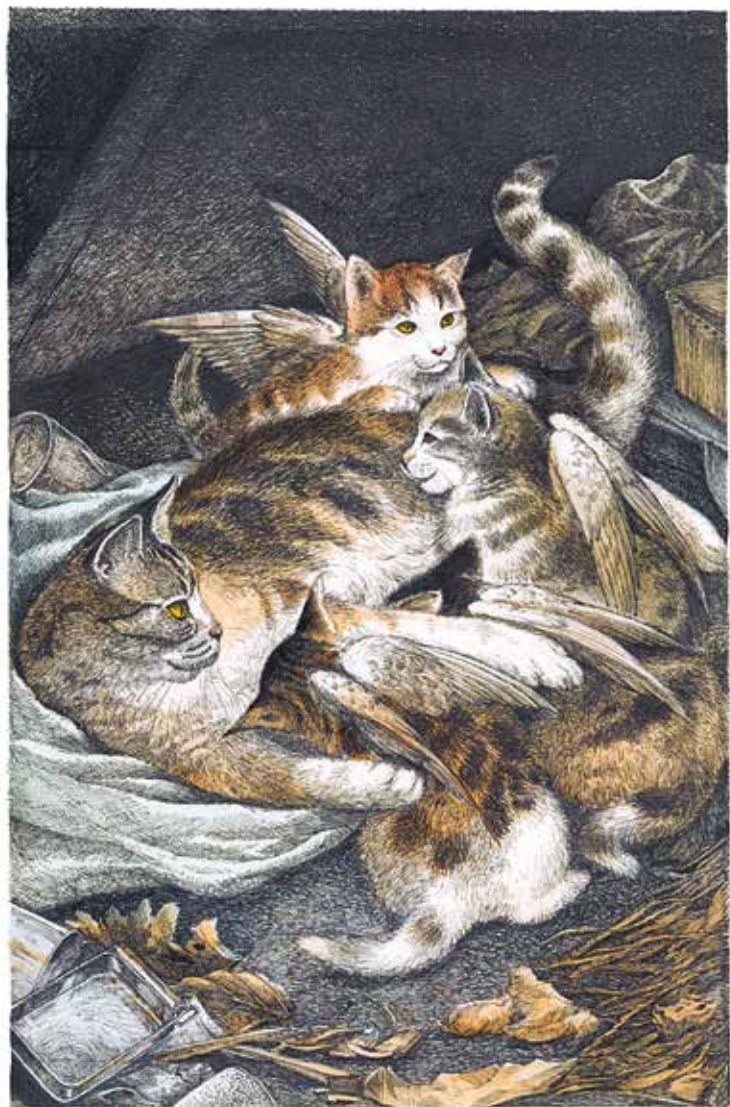
ISBN: 978-80-88299-35-6 (obálka varianta A)

ISBN: 978-80-88299-36-3 (obálka varianta B)

Všem kočkám, které jsem kdy milovala.

— U. K. Le G.

1

Paní Jana Mourková si neuměla nijak vysvětlit, proč mají všechny čtyři její děti křídla.

„Možná byl jejich otec jaksi přelétavý,“ utrousil jeden soused, když se plížil kolem kontejneru na odpadky, a protivně se zasmál.

„Možná mají křídla proto, že než se narodily, zdál se mi sen, že bych z téhle čtvrti ráda pláchla,“ odvětila paní Jana Mourková. „Elvíro, máš špinavý obličej, umyj si ho. Rudolfe, přestaň bít Matěje. Žofie, když předeš, měla bys přivřít oči a tlapkat po mně předními tlapkami – ano, tak. Jak vám dnes chutná mléko, děti?“

„Je moc dobré, maminko, děkujeme,“ odpověděly spokojeně. Byly to rozkošné děti, dobře

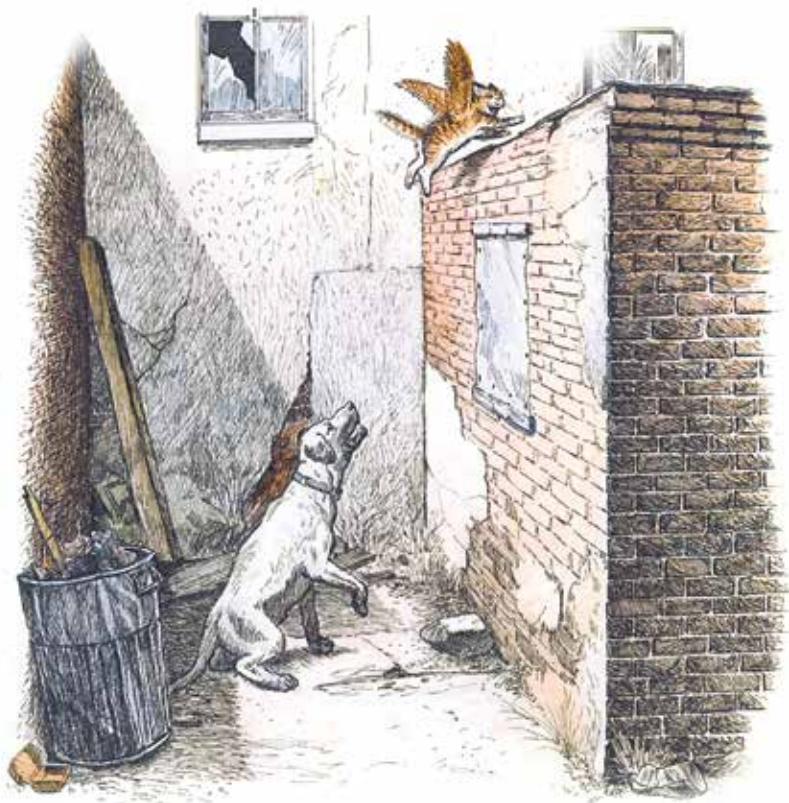
vychované. Paní Mourková si kvůli nim přesto potají dělala starosti. Čtvrť, kde bydleli, byla opravdu hrozná a čím dál horší. Kolem se dennodenně míhala kola aut a nákladáků, všude odpadky, hladoví psi a nekonečné řady střeviců a bot a ty střevíce a boty chodily, běhaly, dupaly a kopaly – nikde zkrátka nebylo bezpečno ani ticho a jídla bylo čím dál míň. Většina vrabců se už odstěhovala. Krysy byly divoké a nebezpečné, myši plaché a vychrtlé.

Takže křídla jejích dětí trápila paní Mourkovou ze všeho nejméně. Umývala ta heboučká křídla každý den, stejně jako tváříčky, tlapky a ocásky, a občas se nad nimi i podívovala, jenomže musela tvrdě pracovat – shánět jídlo a starat se o rodinu –, takže neměla moc času dumat nad tím, čemu nerozumí.

Když se ale za Žofí pustil jeden velký pes, zahnal ji do kouta za popelnici a pak po ní s otevřenou tlamou plnou bílých zubů sko-

čil a Žofie zoufale mňoukla a vylétla kolmo do vzduchu, vykulenému psovi nad hlavu, a přistála na nízké střeše, tehdy paní Mourková pochopila.

Pes zavrčel a odešel se staženým ocasem.

„Sleť dolů, Žofie,“ zavolala na ni maminka.
„Děti, pojdte všechny sem, buďte tak hodné.“

Všechny děti se vrátily ke kontejneru. Žofie se ještě třásla. Všichni ostatní začali společně s ní příst, dokud se neuklidnila, a potom paní Jana Mourková řekla: „Děti, než jste se narodily, zdál se mi takový sen a teď už chápu, co znamenal. Není dobré, aby někdo vyrůstal zrovna tady, a vy máte křídla proto, abyste odtud ulétly. Chci, abyste to udělaly. Víím, že už to trénujete. Viděla jsem včera v noci Matěje, jak přeletěl uličku, a i tebe, Rudolfe, jsem viděla, jak zkoušíš let střemhlav. Myslím, že jste připravené. Chci, abyste se dobře navečeřely a odletěly – a někam daleko.“

„Ale maminko –,“ vyhrkla Elvíra a propukla v pláč.

„Já si odejít nepřeju,“ řekla paní Mourková tiše. „Můj úkol je zde. Včera v noci mě požádal o ruku pan Karel Černochoch a mám v úmyslu mu

vyhovět. Nechci, abyste se mi vy děti pletly pod nohama!“

Všechny děti plakaly, ale věděly, že se nedá nic dělat, protože tak to v kočíčích rodinách chodí. Zároveň byly pyšné, že jim maminka věří, že se už o sebe postarají. A tak si všichni dali dobrou večeři z popelnice, kterou převrhl ten pes. Potom Elvíra, Rudolf, Matěj a Žofie zapředli své milé mamince sbohem a jeden po druhém roztáhli křídla, vzlétli a přes uličku, přes střechy se vydali pryč.

Paní Jana Mourková je sledovala se srdcem plným strachu i pýchy.

„Jsou to pozoruhodné děti, Jano,“ pravil svým hebkým, hlubokým hlasem pan Karel Černoch.

„Ty naše budou pozoruhodné rovněž, Karle,“ odpověděla mu paní Mourková.

